

Η Χειροτονία του Επισκόπου Κοτυαίου Διονυσίου στην Βενετία (ΦΩΤΟ)

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Τελέσθηκε στον Καθεδρικό ναό του [Αγίου Γεωργίου](#) των Ορθοδόξων Ελλήνων στη Βενετία η Χειροτονία του Εψηφισμένου Επισκόπου Κοτυαίου κ. Διονυσίου.

Στη χειροτονία που τελέσθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 2022 προεξήρχε ο οικείος Ποιμενάρχης Μητροπολίτης κ. Πολύκαρπος, συλλειτουργήσε με τον Μητροπολίτη Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριο, Ελβετίας κ. Μάξιμο και Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανασίου.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΤΑΛΙΑΣ κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

**ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ
ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ**

**ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΠΟΤΕ ΔΙΑΛΑΜΨΑΣΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΩΤΥΑΙΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**

(Ἱερός Καθεδρικός Ναός Ἀγίου Γεωργίου τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων)

*Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς
Κωτυαίου κύριε Διονύσιε!*

*Κατόπιν προτάσεως τῆς Ταπεινότητός μου, ὡς τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου καί
Ποιμενάρχου σου καί ἐγκρίσεως τοῦ προσκυνητοῦ Αὐθέντου καί Δεσπότου μας, τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου, ψήφων δέ κανονικῶν τῶν
Σεβασμιωτάτων Ἀγίων Ἀρχιερέων τῶν συγκροτούντων τήν περί τήν Αὐτοῦ
Θειοτάτην Παναγιότητα Ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον, ἐξελέγης Ἐπίσκοπος τῆς πάλαι
ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Κωτυαίου, διά νά διακονήσῃς ἐν τοῖς ἐφ' ἐξῆς ὡς
βοηθός μου ἐπίσκοπος μέ ἔδραν τήν Βολωνίαν.*

Ὁ τίτλος αὐτός ἐπελέγη ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου διότι κατά τό ἡμισυ ἐκ μητρός κατάγεσαι ἐκ Κωτυαίου, τῆς σημερινῆς Κιουταχείας, πόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡ ὁποία κατά τήν περίοδον μεταξύ τοῦ 9ου μ.Χ. αἰῶνος καί τοῦ 1453, ἐχρημάτισεν ἔδρα ἐπισκοπῆς, ἀρχιεπισκοπῆς καί μητροπόλεως τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς τήν Ἀνατολικήν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν. Κατά τό ἕτερον ἡμισυ ἐκ μητρός κατάγεσαι ἀπό τήν Σηλυβρίαν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τῆς γενεθλίου πόλεως τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, μάλιστα δέ φέρεις τό ὄνομα Διονύσιος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπὸ Ἐλευθερουπόλεως Μητροπολίτου Σηλυβρίας Διονυσίου Β' τοῦ Σταυρίδου, τοῦ ὁποίου ἀνεψιός ἐξ ἀδελφῆς ἦτο ὁ πάππους σου ἐκ μητρός. Ἐκ πατρός δέ ἔλκεις τήν καταγωγὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ Φαράσων τῆς ἀγιοτόκου Καππαδοκίας, τήν γενέθλιον κώμην τῶν θαυματουργῶν συγχρόνων Ἀγίων Γερόντων Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου καί Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου. Βαρεῖα, ὄντως, ἡ κληρονομία τῆς καταγωγῆς σου ἐκ τῶν ἀλησμονήτων ἀγιοτόκων πατρίδων, πού πρὶν ἑκατόν (100) ἀκριβῶς ἔτη ἐχάθησαν, “κρίμασιν οἷς Κύριος οἶδεν”, διὰ τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν καί τό Γένος μας. Ὅμως, “ἡ Ρωμανία κι ἂν

πέρασεν, ἀνθεῖ καί φέρει κι ἄλλο”. Ζεῖ καί συνεχίζεται ἐντός τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ ταπεινοῦ καί ἀρχοντικοῦ καί ἀειφώτου Φαναρίου, τοῦ ὄντως Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας.

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε,

Ἐντός ὀλίγων λεπτῶν θά λάβης διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῆς Ταπεινότητός μου καί τῶν συλλειτουργῶν μου Ἀδελφῶν ἁγίων Ἀρχιερέων τόν γ' βαθμόν τῆς φρικτῆς Ἱερωσύνης καί θά κατασταθῇς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί μάλιστα τῆς μαρτυρικῆς Μητρός καί Τροφοῦ τοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων Ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῆς Μεγάλης Σχολῆς τοῦ Φαναρίου, διά νά χρησιμοποιήσω μίαν ἐπιτυχῇ καί ἱστορικὴν ἐκφρασιν πού εἰπώθη εἰς παρομοίαν μέ αὐτὴν περιστάσιν ὑπὸ τοῦ μεγαλυτέρου Φαναριώτου Ἱεράρχου τῶν κάτω χρόνων ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος Χατζῆ. Καί ποῖον τό ἴδιον τοῦ Φαναρίου καί τοῦ γνησίου Φαναριώτου κληρικοῦ καί μάλιστα Ἀρχιερέως; Μᾶς ἀπαντᾷ ὁ μέγας καί ἀνεπανάληπτος Γέρων τῆς Χαλκηδόνος: “ἐκ τοῦ χείρονος, νά ἐξάγῃ τό βέλτιστον”. Τοῦτο σημαίνει Φανάριον· τοῦτο σημαίνει Μεγάλη Ἐκκλησία· τοῦτο σημαίνει γνήσιος Ρωμηὸς κληρικός καί δὴ Ἀρχιερεύς.

Ἐχεις ὅλα τὰ ἐχέγγυα νά ἀναδειχθῇς ἄξιος Ἀρχιερεὺς εἰς τό Ἰταλιωτικόν Μετόχιον καί Ἀμπελῶνα τῆς Μητρός Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἀνέφερον ἀνωτέρω τήν μικρασιατικὴν καταγωγὴν σου καί συνεχίζω μνημονεύων τῶν λυπαρῶν θεολογικῶν σπουδῶν σου, πρῶτον εἰς τό Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης καί ἀκολούθως εἰς τήν Βενετίαν καί τήν Βολωνίαν, λαβὼν μεταπτυχιακόν δίπλωμα (master) καί δοκτοῤῥατον ἀντιστοιχῶς, κατασταθεὶς ἐπισκέπτης καθηγητῆς εἰς διαφόρους Ρωμαιοκαθολικὰς Πανεπιστημιακὰς Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ τό σημαντικότερον καί ἀσφαλέστερον ἐχέγγυον ἀποτελεῖ τό θαυμάσιον ἐκκλησιαστικόν ἔργον σου ὡς Ἐφημερίου εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἀρχικά καί ἀκολούθως εἰς τήν Ἰταλίαν. Ἰδιαιτέρως δέ εἰς τήν δευτέραν ὡς ἰδρυτῆς, ἐφημέριος καί ἀνακαινιστῆς τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἐνορίας μας εἰς τήν Βολωνίαν καί ὡς Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Ἑμιλίας-Ρωμανίας, καί ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου καί ὡς Ὑπεύθυνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας διὰ τὰς διεκκλησιαστικὰς σχέσεις εἰς πανεθνικόν ἐπίπεδον, μέ ὑπακοήν, πιστότητα καί ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν κυριάρχην Μητροπολίτην καί Ποιμενάρχην σου, ἀθόρυβα καί ταπεινά, ὅπως

ἄλλωστε ἀρμόζη.

Ἐπιστρέφω ὀπίσω εἴκοσι τέσσαρα (24) ἔτη καί σέ ἐνθυμοῦμαι τόν Αὐγουστον τοῦ 1999, πού ἀφίχθεις εἰς τήν Γαληνοτάτην σέ παρέλαβον καί σέ ὠδήγησα εἰς τόν ἄμεσον Προκάτοχόν μου ἀείμνηστον Μητροπολίτην Γεννάδιον, καθώς καί τήν ἐνταῦθα συναναστροφήν καί ἐπικοινωνίαν μας, ὅταν ἐπραγματοποιεῖς τάς μεταπτυχιακάς σπουδάς σου εἰς τό ὀπισθεν τοῦ Καθεδρικοῦ τούτου Ναοῦ κείμενον Ἰνστιτοῦτον Οἰκουμενικῶν Σπουδῶν “San Bernardino”, τοῦ Ποντιφικοῦ Ἀντωνιανοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης. Ἐνθυμοῦμαι τάς μακράς συζητήσεις μας διά τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν Ἰταλίαν καί ἡμῶν προσωπικῶς ὡς κληρικῶν της εἰς αὐτήν τήν Χώραν. Καί ἐνθυμοῦμαι, ἀκόμη, ὅτι μαζί μετέβημεν εἰς τήν Βολωνίαν διά νά ἴδωμεν καί ἐπιθεωρήσωμεν τόν Ναόν πού παρεχωρήθη εἰς τήν ἀρτισύστατον καί νεοπαγῇ τότε τοπικήν Ἑνορίαν μας τοῦ Θεσσαλονικέως Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου καί Θαυματουργοῦ. Μαζί ἀρχίσαμεν νά καθαρίζωμεν καί νά τακτοποιῶμεν τόν ἐπί πολλά ἔτη κλειστόν ἐκεῖνον Ναόν, τόν ὁποῖον ἀνέδειξες, ἐκ τοῦ μηδενός, καί ἐν μέσῳ πολλῶν δυσκολιῶν καί ἀντιξοοτήτων, ἕνα πραγματικόν ἐλληνορθόδοξον κόσμημα εἰς τήν Βολωνίαν καί εἰς ὁλόκληρον τόν Ἰταλικόν Βορρᾶν.

Ὅπως ἐκ Βενετίας σέ ἐσυνώδευσα πρό εἴκοσι τεσσάρων (24) ἐτῶν, ὡς Πρωτοσύγκελλος καί συμπρεσβύτερος, εἰς τήν Βολωνίαν διά νά ἀναλάβης ἐφημέριος τῆς τοπικῆς μας Ἑνορίας, ἔτσι καί τώρα σέ ἀποστέλλω ἐκ νέου εἰς τήν πρωτεύουσάν τῆς Ἑμιλίας-Ρωμανίας, ὡς Μητροπολίτης καί Ποιμενάρχης σου, μέ

τὴν ἰδιότητα τοῦ βοηθοῦ μου ἐπισκόπου αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ Ἀρχιερατικῶς Προϊσταμένου αὐτόθι, παράλληλα πρὸς τὰ ἄλλα καθήκοντα διοικητικῆς καὶ ποιμαντικῆς ὑφῆς πού πρόκειται νὰ σοῦ ἀνατεθοῦν μελλοντικῶς εἰς τὴν Βόρειον καὶ τὴν Κεντρικὴν Ἰταλίαν.

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε,

Σέ ἐγνώρισα, σέ συνανεστράφην καί διέγνωσα τά χαρίσματα καί τά τάλαντα πού σέ ἐπροίκισεν ὁ Πανάγαθος Θεός, πρό πάντων δέ ἐξετίμησα τήν ὑπακοήν καί τήν ἀφοσίωσίν σου εἰς τά κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὐτά ἐκφράζονται διά τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου καί Ποιμενάρχου σου. Διά τοῦτο μετά τόν π. Γεώργιον τῆς Νεαπόλεως, τόν Ἀδελφόν ἅγιον Κρατείας, ἐπέβλεψα εἰς Σέ διά τήν θέσιν τοῦ β' βοηθοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐλαχιστότητός μου. Βεβαίως, ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι καθιστάμενος Ἐπίσκοπος δέν παύεις οὔτε στιγμήν νά εἶσαι διάκονος. Μάλιστα, καθίστασαι κατ' ἐξοχήν διάκονος, διακονῶν καί βοηθῶν ἀρχιερατικῶς τόν κυριάρχην Μητροπολίτην καί Ποιμενάρχην σου. Γνωρίζεις καλῶς τάς ἰδιαιτερότητας, ἀλλά καί τάς δυσκολίας καί τά προβλήματα, τῆς κατά τήν Ἰταλικήν Χερσόνησον καί τάς Νήσους αὐτῆς στρατηγικῆς ταύτης Ἐπαρχίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἡ ἵδρυσις τῆς ὁποίας συνιστᾷ τήν πρώτην κανονικήν πρᾶξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου, ὁ Ὅποῖος ἀγαπᾷ καί προσέχει τήν ἐν Ἰταλίᾳ κληρουχίαν τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς συνδεόμενος ἰδιαιτέρως μετά τῆς ωραίας ταύτης Χώρας καί τῆς ὁποίας τυγχάνεις πολίτης καί ὑπήκοος.

Εἶμαι σίγουρος ὅτι θά τά καταφέρῃς εἰς τήν νέαν ἐπισκοπικὴν πλέον διακονίαν σου. Μὲ ὄπλον τήν ταπείνωσιν, τήν σώζουσιν ὑπακοήν καί τήν υἱικὴν ἀφοσίωσίν σου, θά ἡμπορέσωμεν νά ἀνταπεξέλθωμεν μαζί νικηφόρως τὰς παρουσιαζομένας ἐκάστοτε δυσκολίας καί ἀντιξοότητος καί προβλήματα, ἀλλά καί πειρασμούς καί σταυρούς. Εἶπον καί ἐτόνισα ἀνωτέρω ὅτι ἴδιον τοῦ γνησίου Φαναριώτου Ἀρχιερέως εἶναι νά ἐξάγῃ ἐκ τοῦ χείρονος τό βέλτιστον. Ἀλλωστε, ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλλήνος Ὁρθοδόξου κληρικοῦ, καί ἰδιαίτέρως τοῦ Ἑλλήνος Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου, εἰς τήν Ξένην, εἶναι ἓνας διαρκὴς ἀγὼν διὰ τήν προάσπισιν τῶν ἱερῶν καί δικαίων συμφερόντων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καί τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας, πολλῶ δέ μᾶλλον εἰς στρατηγικὰς περιοχὰς διὰ τοὺς δύο τούτους πανιέρους Θεσμούς, ὡς εἶναι ἡ Ἰταλικὴ Χερσόνησος καί αἱ Νῆσοι αὐτῆς, γεωγραφικὸς χῶρος ὁ ὁποῖος δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ “διασπορά” μέ τήν ἔννοιαν πού ἐκλαμβάνεται εἰς τό σημερινόν πανορθόδοξον γίνεσθαι ὁ ὅρος αὐτός, ἀφοῦ κατὰ τό ¼ περίπου ταυτίζεται μέ τήν ἔνδοξον Μεγάλην Ἑλλάδα. Παράλληλα πρὸς τόν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἀγῶνα, ὑπάρχει καί ἓνας ἄλλος, πλέον σημαντικὸς, ἀγὼν, ὁ ὁποῖος εἶναι κατ’ ἐξοχὴν ἀγὼν, ἀλλά καί ἀγωνία, τοῦ Ἐπισκόπου. Εἶναι αὐτός τῆς διαφυλάξεως καί τῆς μεταδόσεως εἰς τό ἀκέραιον τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας καί τῶν προγονικῶν παραδόσεών μας. Ὁ ἀγὼν αὐτός καθίσταται ἀκόμη περισσότερον δύσκολος καί τραχύς, λόγω τοῦ ὅτι ζῶμεν εἰς ἀποκαλυπτικούς καιρούς, καιρούς ἀποστασίας ἀπὸ τήν μοναδικὴν πηγὴν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς καί χαρᾶς καί εὐτυχίας, πού εἶναι ὁ Μέγας Ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων καί μοναδικὸς Σωτὴρ καί ἀληθινὸς Θεὸς τοῦ κόσμου, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Εἰσελθε, λοιπόν, ἀγαπητέ ἐψηφισμένε π. Διονύσιε, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου διὰ νά λάβῃς τήν γ' Χάριν τῆς φρικτῆς Ἱερωσύνης καί κατασταθῆς Ἐπίσκοπος, μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης. Εὐχομαι καί προσεύχομαι αὐτά τὰ τρία, ἦτοι ὁ φόβος Θεοῦ, ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη, νά σέ χαρακτηρίζουν πάντοτε, μαζί μέ τήν σώζουσαν ὑπακοήν, τήν ἀφοσίωσιν καί τήν ταπείνωσιν. Ἀθεόφοβος καί ἀνυπάκουος καί ὑπερήφανος κληρικός καί μάλιστα Ἐπίσκοπος, δέν εἶναι λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, ἀλλά θεοπαίκτης. Ὁ μέγας Ἅγιος Πατήρ καί Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας Νικόλαος, Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας ὁ Θαυματουργός, τοῦ ὁποῦ τήν ἱεράν μνήμην τιμῶμεν σήμερον καί ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ β' προστάτης ἅγιος τῶν Ἑλληνορθοδόξων τῆς Γαληνοτάτης, νά εἶναι πάντοτε εἰς τό πλευρόν σου, μαζί μέ τήν Παναγίαν Μητέρα μας, τήν Κυρίαν Θεοτόκον, καί τόν προσωπικόν σου προστάτην Θαυματουργόν Ἅγιον Διονύσιον, Ἀρχιεπίσκοπον Αἰγίνης, τόν ἐν Ζακύνθῳ. Εἶθε ἡ ἀρχιερατική σου ζωή νά εἶναι ἕνα συνεχές νῆκος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς δηλοῖ καί σημαίνει τό ὄνομα "Νικόλαος", καθιστάμενος ὡς ὁ σημερινός μέγας Ἅγιος Πατήρ καί Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας κανὼν πίστεως καί εἰκὼν πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλος, κατακτῶν μέ τήν ταπείνωσιν τὰ ὑψηλά καί μέ τήν πτωχείαν τὰ πλούσια καί μέ τήν ὑπακοήν τήν σωτηρίαν.

Σέ συνοδεύουν ἡ σεπτὴ Πατριαρχικὴ εὐχή καί εὐλογία. Ὁ Παναγιώτατος σέ ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον κατὰ τάς διελεύσεις Αὐτοῦ ἐκ Βολωνίας καί Ἰταλίας καί σέ ἐξετίμησεν ἰδιαιτέρως, διὰ τοῦτο καί ἐπευλόγησε τήν πρόκρισίν σου εἰς τόν ἐπισκοπικόν βαθμόν. Σέ συνοδεύουν, ἐπίσης, αἱ εὐχαί καί προσευχαί τοῦ Πρυτάνεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνης κύρ Ἑμμανουήλ, τῆς Ταπεινότητός μου, τῶν συλλειτουργῶν Ἀδελφῶν ἀγίων Ἀρχιερέων καί ὁλων τῶν παρισταμένων συγγενῶν, φίλων καί γνωστῶν σου, κληρικῶν καί λαϊκῶν. Ἀπό τόν οὐρανόν σέ συνοδεύουν αἱ εὐχαί καί προσευχαί τῶν ἐκ τῶν ἀλησμονήτων ἀγιοτόκων πατρίδων μας εἰς τήν Ἀνατολήν πάππων σου καί τῶν γονέων σου Ἡρακλέως καί Ἀντωνίας, οἱ ὁποῖοι χαίρονται καί ἀγάλλονται διὰ τήν σημερινήν ἡμέραν τῆς προσωπικῆς Πεντηκοστῆς τοῦ ἐγγονοῦ καί υἱοῦ αὐτῶν Διονυσίου, Ἐπισκόπου Κωτταίου.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ! Εἰσελθε εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων διὰ νά λάβῃς Πνεῦμα Ἅγιον καί κατευθύνῃ ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Κύριος καί Θεός καί Σωτήρ μας Ἰησοῦς Χριστός τὰ διαβήματά σου εἰς πᾶν ἔργον ἐγαθόν καί εὐάρεστον καί σωτήριο! Ἐργάσου πιστῶς, εὐόρκως καί θεοφιλῶς, μέ ἀπόλυτον ὑπακοήν καί ἀφοσίωσιν καί ταπείνωσιν, εἰς τόν ἐν Ἰταλίᾳ Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μας διὰ νά προγεύσαι ἤδη ἀπὸ τῆς γῆς τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας Του. Ἀμήν!